

τὸν χορὸν τῆς Φουρλάνας—διότι τὸ «Πανόραμα» ὑπέστη ἱκανὰς προσθαφαίρεσεις—ἐδείξε τάσεις ἐπικρατήσεως. Τέλος ἡ προστεθεῖσα σκηνὴ τοῦ Ταγκό, ἕνα εἶδος νεωτεριστικοῦ μενουέτου, ἐξύψωσε καὶ ἐξωράτισε τὸ «Πανόραμα».

Ἐὰν ἐπείσει ἐφέτος τὸ Πανόραμα τοῦ Σταδίου, δὲν ἔπρεπε νὰ πέσῃ καὶ τὸ «Πανόραμα» τοῦ κ. Μωραϊτίνου. Καὶ ἤξιεν ἡ σάτυρα νὰ ἐπιζήσῃ ἐνὸς ἐρείπιου.

Θέατρον Κοτοπούλη

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν πλημμύραν τῆς φάρσας ἐδόθη καὶ μία καλογραμμένη κωμωδία ἡ ὁποία ἔχει ἀπλὴν πλοκὴν, ἀλλ' ἐξυπνότατον διάλογον καὶ ἥτις ἐδόθη ταυτοχρόνως—αὐτὸς ὁ συναγωνισμός! — εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη καὶ εἰς τῆς Κυδέλλης.

Εἶνε ἡ νέα κωμωδία τῶν Καγιαδέ, ντὲ Φλὲρ καὶ Ρῶ «La belle aventure» ἡ ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου μετ' ἐπιτυχίας παιζομένη εἰς τὸ Πηρισινὸν Βωδεβίλ ἔπου εἰς 200 παραστάσεις τοῦ ἀπέδωκεν εἰσπραξίν -1,100 000 φρ. Εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη ἐδόθη μετὸν πραγματικὸν τίτλον «Ἡ ὥραία ποιηπέτεια», ἐνῶ εἰς τῆς Κυδέλλης τὸ μετέτρεψαν «Ἡ ἐρωτικὴ περιπέτεια».

Ἡ ὑπόθεσις εἶνε πλήρης θελκτικῆς εὐθυμίας. Ἡ Ἑλένη πτωχὴ κόρη υἱοθετηθεῖσα ἀπὸ μίαν μακρυνὴν συγγενὴ τῆς ἀγαπᾷ τὸν υἱὸν αὐτῆς Ἀνδρέαν, ἀλλ' ἡ μητέρα ἀπομακρύνει τὸν υἱὸν τῆς καὶ πείθει τὴν Ἑλένην νὰ νυμφευθῇ ἕνα πλούσιον νέον ἀλλὰ βλάκα, τὸν Βαλεντίνον. Εἶνε ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου, οἱ κεκλημένοι ἀναμένουν, ἡ νύμφη φορεῖ τὸν νυμφικὸν πέπλον. Ὁ Ἀνδρέας ἐπανέρχεται ἐκ τοῦ ταξιδίου καὶ πληροφορηθεὶς τὴν πλεκτάνην τῆς μητρὸς τοῦ πείθει τὴν Ἑλένην νὰ φύγουν κρυφά. Ἀνδίσταται κατ' ἀρχὰς αὐτή, ἀλλὰ τέλος συναινεῖ. Πηγαίνουν εἰς μίαν ἄλλην πόλιν εἰς τὸ σπῆτι τῆς γαλιᾶς, ἥτις προειδοποιηθεῖσα δέχεται ἀνοικταῖς ἀγκάλαις τοὺς νεονύμφους ἐκλαμβάνουσα τὸν Ἀνδρέαν ὡς σύζυγον τῆς Ἑλένης. Ἀλλ' ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου, τὸ ζευγὸς χωρίζεται. Εἶνε κωμικώτατη ἡ σκηνὴ καθ' ἣν ἡ γραῖα ἐκπληροσμένη τοὺς μαλῶνει διότι ἀποφεύγουν νὰ κοιμηθοῦν μαζῇ. Εἰς τὴν γ'. πρᾶξιν ἐμφανίζεται ὁ ἐγκαταλειφθεὶς γαμβρός ὅστις διαμαρτύρεται διὰ τὴν φυγὴν τῆς Ἑλένης ἀλλ' αὐτὴ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ γάμος τῶν θά ἦτο ἀτυχής, ἐκεῖνος δὲ πείθεται καὶ προσπαθεῖ νὰ μεταπείσῃ τὴν μητέρα τοῦ Ἀνδρέου νὰ συναινέσῃ εἰς τὸν γάμον τοῦ υἱοῦ τῆς μετὰ τῆς Ἑλένης ἔπερ κατορθώνει ὁ σύζυγός τῆς, ἐνῶ ὁ Βαλεντίνος χαίρει διότι συνετέλεσεν εἰς τὴν εὐτυχίαν δύο ἀγαπωμένων.

Ἡ δ' καὶ γ'. πρᾶξις γέμουν κωμικῶν ἐπεισοδίων, τὰ ὅποια δημιουργοῦνται ἀπὸ τὴν γεροντικὴν πονηρίαν τῆς γαλιᾶς καὶ τὰς ἀνοησίας τοῦ γαμβροῦ. Πρωταγωνιστὰ ἦσαν εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη ἡ κ. Ἀλκαίου ὡς γαλιὰ καὶ ὁ κ. Παλμύρας ὡς Βαλεντίνος.

Ἡ πρώτη θαυμασία, ταλείως κάτοχος τοῦ μέρους τῆς δ' δευτέρου ἀνευ ὑπερβολῶν, ἀφελῆς, προεκάλει συνεχεῖς γέλωτας. Ἡ δὲ Κοτοπούλη εἶχε μία ἐξαιρετικὴ εὐμορφίαν ὡς νύμφη εἰς τὴν α' πρᾶξιν.

Ἡ κ. Περιδου, ὡς ὑπηρέτρια, ζωηροτάτη.

Εἰς τὸ θέατρον Κυδέλλης ἡ κ. Βώκου ὡς γραῖα ἐχαρακτήρισεν τὸν ρόλον τῆς μετὰ τὴν τὴν φυσικότητα, ὥστε νὰ φαίνεται ὑπὲρ τὸ δέον γραῖα. Ὁ κ. Λεπενιώτης ὡς Βαλεντίνος ἔκανε ἐνίοτε χρῆσιν κάποιας ὑπερβολῆς, μολοντοῦ ἔχει ἀπὸ φύσεως τὸ κω-

P. ΝΙΚΑ
ὡς Ἀειθεὺς (Πρᾶξις Δ')

μικὸν τάλαντον ἀνεπτυγμένον. Ὁ κ. Παπαγεωργίου πολὺ δραματικὸς. Ἡ κ. Καλογερίκου φυσικὴ μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀτονῇ ἡ δράσις τοῦ ἔργου.

Τὸ ἔργον ἀκατάλληλον διὰ δεσποινίδας. Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἀνεγράφη εἰς τὰ προγράμματα. Οἱ θίασοι ἄς σκεφθοῦν ὅτι τοιαύτη παράλειψις ἀποτελεῖ κοινωνικὸν κίνδυνον.

★
«Τὰ σκυλλόψαρα». Ἐνα τύπον τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι περιφέρονται εἰς τὸν κόσμον ὅπως τὰ σκυλλόψαρα εἰς τὴν θάλασσαν μετ' ὅσμοι ἀνοικτὸν ἔτοιμοι νὰ καταδροχθίσουν ὅ,τι καὶ ἂν εὕρεθῃ πρὸ αὐτῶν, συμβολίζει ὁ Νικοντέμ εἰς τὸ νέον του ἔργον. Ὁ Γεράρδος Τράσκη σπαταλᾷ περιουσίας, νυμφεύεται τρεῖς φορές, σκορπίζει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τέκνα νόθα καὶ νόμιμα, φροντίζει διὰ τὴν διατροφὴν ὅλων καὶ τέλος ὑποκύπτων ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀκολασιῶν τοῦ καταστρέφεται. Τὸ ἔργον αὐτὸ μετὰ τὴν πρωτότυπον κοινωνικὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἐπαίχθη μόνον μία βραδυά. Διατί ἄρα γι;

★
Σπανίως θεατρικὸν ἔργον ἠκούσθη παρ' ἡμῶν μετ' ὅσον ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ καὶ τόσην εὐχαρίστησιν, ὅσον ὁ «Διάβολος» τοῦ Οὐγγρου Φράντζ Μόλνερ. Σατυρικὸν δράμα, χωρὶς βεδιασμένους ὑπερβολὰς ἢ ἀνηθικούς καὶ ἐξωφρενικάς σκηνάς, μετὰ πολλὴν ἰδιορρυθμίαν ἀλλὰ καὶ μετὰ χάριν, μετὰ χιούμορ καὶ μετὰ ἀπρόοπτα κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἄλλως ἀπλῆς ὑποθέσεως. Ὁ συγγραφεὺς φαίνεται ἐπηρεασθεὶς ἀπὸ τὸν «Κλαβίγιον» τοῦ Γκαίτε. Ἦρωας, εἰς μίαν διαρκῆ ἐμφάνισιν, ὁ σατανικὸν πνεῦμα καὶ μεγάλην πεῖραν τῆς γυναικὸς ἔχων Διάβολος, ἀπρόσκλητος ἐπεμβαίνει εἰς συζυγικὰς καὶ ἐρωτι-